

Humbelina je v samostanu srečno dovršila tek svojega življenja. Za materjo Bernard, za Bernardom oče, sestra in bratje — srečna družina!

Roza Limanska je prva svetnica v Ameriki. Že v detinski dobi je razodevala nenavadno svetost. Nikoli ni jokala, kot drugi otroci. Velike bolečine je trpela mirno, celo veselo. Zgodaj se je začela postiti vsak petek in vsako soboto. Že v petnajstem letu je storila obljubo, da ne bo več mesa jedla; kmalu je začela živeti le ob kruhu in vodi. Bila je zelo pridna in delavna. V dominikanskem redu si je izbrala za zgled sv. Katarino Sijensko in je — kakor ta — imela veliko milosti, pa tudi veliko trpljenja.¹ († 1618.)

Kaj so govorile lilije?

(Sanje nedolžnega srca)

Pepinca je odložila škropilnico, s katero je zalivala na vrtu rdečim in belim georginam, ponižnim mačeham in vijolicam in ozkolistim, srebrnobelim lilijam. Odložila je škropilnico in sedla na zeleno, vabljivo klopco pred kapelico in gledala po vrtiču.

Res, lep je ta vrtec! Sredi njega stoji skalna duplina, kapelica lurške Gospe; pred njo pa rastejo deviške lilije. Vitko steblo jim kipi kvišku k obličju najčistejše Device; bele glave gledajo k nebu in dehtijo prijeten vonj. Morda pa to ni vonj, morda je le vdana, iskrena molitev? Poleg kapelice je zelena klopca, na katero je sela Pepinca; od kapelice pa se vijejo in

¹ Daljši popis njenega svetega življenja gl. Zgledi bogoljubnih otrok II.

cepijo drobne stezice, posute z belim, drobnim peskom, med gredicami z raznobojnimi cveticami.

Prijetno se je zdelo sedeti Pepinci na klopci; neka prijetna utrujenost jo je objela, roke so ji omahnile v naročje, oči so postajale nekako težke, zaprle so se, odprle zopet in zopet zaprle . . . Zadremla je. In sladke sanje so sedle poleg nje na klop in ji pripovedovale krasne bajke:

Lahen vetrček je zapihljal, pobožal lica cvetic, pobožal nedolžne lilije in prva je vstrepetala in rekla tovarišicam: „Drage tovarišice, bele lilije, pogledjte, kako smo srečne, bolj kot druge rože! Katera roža je tako snežno-bela kot me?“

Pa je dahnila druga lilija: „Da, res je, še močnejši in modri kralj Salomon ni bil tako krasen v vsem svojem veličastvu. In ravno zato, ker smo tako čiste in nedolžne, nas je zasadila Pepinca pred kapelico prečiste Device.“

„Da, res je, kar si govorila, draga sestra,“ dostavi tretja, „res je. Toda me smo dobile vse to od vsemogočnega Očeta: me ne moremo premeniti svoje barve. Toda pomislite, kako lepa mora šele biti lepa, čista duša, ki se je še niso dotaknile strasti s svojimi strupenimi rokami. Duša, ona ima prosto voljo in se mora bojevati s strastmi, črnimi in zvijačnimi. Pomislite, koliko lepša je taka čista duša, kot smo me!“

Lilije so umolknile.

Tedaj pa je priletel angel v snežnobeli obleki, dotaknil se je Pepince, in tudi ona se je izpremenila v belo lilijo. Prijel jo je in zasadil med druge pred kapelico. In vse lilije so odprle usta in pele tako sladke in mile pesmi, kakor jih še nikdar nikoli ni slišalo nobeno človeško uho — — —

Pepinca se je zbudila iz nebeških sanj. Nekako neverjetno je gledala na bele lilije pred kapelico, težko ji je bilo po nedolžnih, preprijetnih sanjah; težko ji je bilo po sladkih pesmih, ki jih je pela med lilijami nebeški Kraljici . . .

Pokleknila je Pepinca pred Brezmadežno in tako goreče prosila, naj ji izprosi ona, mogočna Gospa, da bi nikdar ne šla temna senca čez nedolžnost njene

duše, da bi nikdar ne prišla strast in se dotaknila s svojo črno roko bele, čiste duše, da bi nikdar ne ovenela bela lilija nedolžnosti v njenem srcu . . .

Bogumil Gorenjko.

Lisica in petelin.

Lepa pomladanskega dne se priklati lačna lisica v vas in opazuje, kje bi se našlo dobro kosilce. Že tri dni ni dobila nič pod zobe, in pajčevina se ji je delala po trebuhu. Zvezde na nebu niso še ugasnile, in jutranja zarja se je šele svitala za devetimi gorami. Oprezno se pritiska lisica k zidu, da je ne zapazi kak pes in ji ne pokaže belih zob. Ustavi se pred neko hišo in zagleda na lini tolstega petelina, ki veselo poje, da se sliši daleč naokrog in oznanuje jutro.

„Lepo znaš peti, kralj kokoši,“ ga ogovori lisica, „kajti že mnogo sveta sem prehodila, a vendar nisem še slišala tako izvrstnega pevca.“

„Kajne, da ti je žal, da ne znaš tudi ti tako peti?“ ji petelin odgovori.

„I, seveda mi je!“

„No, zakaj pa se nisi še ti naučila? Pomisli pa, da jaz pojem z zaprtimi očmi; ti pa še z odprtimi ne znaš. Zato te je lahko sram.“

„O, saj me je, in nisem niti vredna, da čujem tvoje petje. Še oči si ne upam povzdigniti kvišku.“

„Ti kosmatinka, ko bi znala kakor jaz, bi te ne zaničevali ljudje, ampak bi te imeli radi in bi ti dajali živeža kakor meni. Nasujejo mi vsako jutro rumenega žita, in zato sem tudi debel, ti si pa suha kakor trska.“

„No vem, da se ti godi dobro. Vse se zgodi, kakor ti hočeš. Samo za eno reč bi te rada prosila. Reci mi, da je ne odrečeš.“